

## 19 e Tref, Trons kraft, Mässa Varlakyrkan

**Herren förde Abram ut och sade: "Se upp mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan! Så talrika skall dina ättlingar bli." Abram trodde Herren, och därför räknade Herren honom som rättfärdig. (1 Mos 15:5-6)**

**1**Där Jesus kom gående fick han se en man som hade varit blind från födelsen. **2**Lärjungarna frågade honom: "Rabbi, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?" **3**Jesus svarade: "Varken han eller hans föräldrar har syndat, men Guds gärningar skulle uppenbaras på honom. **4**Medan dagen varar måste vi göra hans gärningar som har sänt mig. Natten kommer, då ingen kan arbeta. **5**Så länge jag är i världen är jag världens ljus." **6**Sedan spottade han på marken, gjorde en deg med spottet och strök degen på mannens ögon **7**och sade: "Gå och tvätta dig i Siloadammen." (Siloa betyder utsänd.) Mannen gick dit och tvättade sig och kom tillbaka seende. **24**För andra gången kallade fariseerna till sig mannen som hade varit blind och sade till honom: "Ge Gud äran. Vi vet att den här mannen är en syndare." **25**Han svarade: "Om han är en syndare vet jag inte. Men det vet jag, att jag som var blind nu kan se." **26**De frågade honom: "Vad gjorde han med dig? Hur öppnade han dina ögon?" **27**Han svarade: "Det har jag redan sagt er, men ni ville inte lyssna. Varför vill ni höra det igen? Kanske ni också tänker bli hans lärjungar?" **28**Då snäste de av honom och sade: "Du är hans lärjunge, men vi är Moses lärjungar. **29**Vi vet att Gud har talat till Mose, men varifrån den här mannen kommer, det vet vi inte." **30**Han svarade: "Ja, det är det märkliga, att ni inte vet varifrån han kommer, och ändå har han öppnat mina ögon. **31**Vi vet att Gud inte lyssnar till syndare, men om någon fruktar Gud och gör hans vilja, då lyssnar han till honom. **32**Aldrig förr har man hört att någon har öppnat ögonen på en som var född blind. **33**Om den här mannen inte vore sänd av Gud hade han inte kunnat göra någonting." **34**Då sade de till honom: "Du föddes syndig alltigenom, och du skall undervisa oss!" Och de körde ut honom.

**35**Jesus fick höra att de hade kört ut honom, och när han träffade honom frågade han: "Tror du på Människosonen?" **36**Han svarade: "Vem är han, herre? Jag vill tro på honom." **37**Jesus sade: "Du har sett honom. Det är han som talar med dig." **38**Då sade han: "Jag tror, herre" och föll ner för honom. **39**Och Jesus sade: "Till en dom har jag kommit hit till världen, för att de som inte ser skall se och de som ser skall bli blinda." (Joh 9:1-7, 24-39)

Vårt tema idag är Trons kraft. Vad tänker du på när du hör ordet tro? Fundera gärna tyst för dig själv lite.

När jag tänkte på dagens text och det här med tro kom jag att tänka på en berättelse som jag hörde för några år sedan.

En kannibalstam hade fått besök av en missionär som skulle översätta Bibeln till deras språk. Men han fick problem för kannibalerna hade inget ord för tro och tillit. De var mer vana att bita på varandra än att lita på varandra. ;-) Missionären satt med en ur stammen och klurade på hur de skulle översätta tro. Missionären satt och vägde på sin stol. Kannibalen konstaterade: du vilar på stolen med hela din tyngd. Då gick det upp ett ljus för missionären. Den kända versen i Johannesevangeliet 3:16 kom att bli ungefär "Så älskade Gud världen att

*han utgav sin ende Son, för att var och en som vilar på honom med hela sin tyngd inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.” Att tro och att lita på Gud handlar om att våga vila med hela sin tyngd. Men det är ju inte alltid är så lätt?*

Har du märkt att tron aldrig står stilla? Vi rör oss hela tiden, mer eller mindre mycket i någon riktning, mellan att tvivla och att tro. Men ”tron” i betydelsen trosinnehållet, den är bergfast och en stol att vila på med hela sin tyngd.

När jag förberedde den här predikan kände jag... Att tro på Gud när man ser Honom och känner tillit för Honom är inte så svårt. Men det kan vara väldigt jobbigt när man tvivlar på om Gud finns, om Han bryr sig om mig eller vem Han över huvud taget är. Det är ju snarare då vi behöver hjälp att hänga kvar, är det inte så? Så det är vad fokus kommer att ligga på i vår predikan idag.

Ibland tror jag att vi kan känna att är jag kristen så får jag inte lov att tvivla, jag får inte lov att tycka att saker är svåra eller att Gud är svår att ha att göra med. Vad skulle de andra tänka och tycka om mig om de visste hur jag tvivlar? Bäst att jag håller tyst med hur det verkligen är.

Men läser vi i Bibeln så ser möter vi många människor som kämpar med Gud. I Psaltaren 88 finns en tvivelspsalm. Om vi här i kyrkan skulle vi tala öppet med varandra om hur det är så skulle vi nog alla kunna vittna om saker som vi kämpar med i tron. Vad kan vi göra för att ännu mer vara en gemenskap där vi både kan våga berätta om sådant som vi ser Gud göra och även våga berätta om när vi inte ser Honom?

Och så har vi ju dagens text, som berör lite det här. Jesus möter en blind man, en som varit blind sedan han föddes. Det var alltså ingen liten tillfällig synrubbing, utan han var verkligen obotligt blind. De religiösa ledarna såg hans funktionshinder som ett straff för att han eller hans föräldrar hade syndat. Det kan inte ha varit roligt att få bära sådan skam inför människor och dessutom känna att hans föräldrar vanärades för hans skull.

[Ta på solglasögonen]. Jag vet inte om ni har märkt det, men när man inte ser Gud eller är när man är fylld av tvivel kan det vara svårt att själv och på egen hand hitta sätt att bottna i tron och tilliten till Gud igen. Man blir liksom lite instängd i sina egna perspektiv, sina egna solglasögon och känner mest sina egna begränsningar. [Peta ner solglasögonen långt på näsan så att ögonen syns för församlingen.] Åtminstone har inte jag hittat något sätt att spänna mina andliga muskler för att pressa fram lite känsla av tro. För det är ju inte så det funkar. Inte om tro djupast har med tillit till Gud att göra och att vila med hela sin tyngd. [Ta av solglasögonen.]

Men ändå kan det vara lätt att tänka att det nog är mig det är fel på, att jag inte är tillräckligt andlig, att jag inte duger till att vara kristen. Jag borde nog gå och ägna mig åt något annat istället. Något som jag är bättre på.

Men vad ser Jesus när han ser den blinde mannen? En superkristen som bara väntar på att Gud ska gripa in i hans situation? Nej, jag tror att den blinde mannen nog var en vanlig människa, lite som du och jag, som kanske kämpade med den livssituation som han fått och som kanske undrade vem Gud var som låtit honom födas blind...

Den blinde såg inte Jesus, men Jesus såg den blinde och kallade till sig honom. Jesus ser en möjlighet för Gud att uppenbara sig, att göra sig synlig. För det fanns ett utrymme som inte var fullt av självtillräcklighet. Inte i hans försök och kamp att själv vara stark, utan i hans svaghet. Utan det fanns ett behov. En landningsbana för Guds ingripande, Guds kärlek, Guds nåd. Är inte det hoppfullt?

Så som Gud såg människor då ser han också dig och mig i all vår kamp och nöd nu, även om vi inte alltid känner att det är så. Hur är det för oss? Ser vi något av Gud? Har vi förväntningar på att kunna se? Är sensorerna påslagna eller finns det något som ligger mellan oss och Gud och blockerar?

Kan du känna igen något av det? Känner du dig någon gång blind för Gud? Att du inte ser Honom, fastän du vill? Eller att det verkar som att Han inte ser dig?

Hur kan man hitta en väg till ny kontakt med Gud igen? När vi tvivlar och inte ser Gud är det nästan aldrig Gud som är huvudorsaken till det. Ofta kan det vara mellanmänskliga omständigheter eller tankemönster som grumlar och gör att vi inte ser Gud, eller att vi känner oss osedda. Vi kan känna oss besvikna på Gud. Eller så har vi tappat bort ärligheten med oss själva och Honom eller närvaron i livet – då blir inte heller bönen en verklig mötesplats med Gud och vi börjar leva livet som bakom en slöja eller bakom solglasögon som inte släpper in Guds ljus.

Det finns flera sätt att försöka hitta vad som är grundproblemet. Att försöka prata med Gud om hur det verkligen känns och är kan vara en första väg. Och be Honom komma med hjälp och visa en väg vidare. Och låt också gärna någon annan be för dig. Du kan också prova att skriva av dig och låta tankarna flöda för att försöka bli medveten om det finns något som ligger mellan dig och Gud och blockerar vägen.

Har vi det tillräckligt jobbigt kan det vara svårt att göra så mycket åt saken själv. Då behöver du förmodligen ett ingripande utifrån, ett tecken från Gud – att Gud ser dig. Om det känns svårt att be kan någon annan be för dig. Det kan vara en början.

I både GT-texten och evangelietexten griper Gud in och gör under, ser människor i deras nöd: den barnlöse Abram ger Han ett löfte om ättlingar och Jesus ger den blinde mannen syn. Gud ser och bryr sig, ibland innan vi ens har vänt oss till honom med rop om hjälp. Gud griper in i någons liv, visar vem Han är och det väcker tro. Tillit. Det är en erfarenhet som vi inte kan ta oss själva, utan den måste vi ju upptäcka.

Oavsett vad som är problemet så vill Gud möta oss i det. Något av det mest förunderliga i vår evangelietext idag tycker jag är detta som Jesus säger till sina lärjungar om den blinde mannen. Att **Guds gärningar skulle uppenbaras på honom**. Kanske kan det vara för oss som för den blinde, att just i våra svagheter, brister, misslyckanden kan vi vara särskilt mottagliga för att låta Guds ljus skina in. Genom sprickan i fasaden, det i våra liv där vi behöver hjälp, om vi vågar erkänna att vi behöver hjälp.

Betyder inte Jesu ord, att Guds gärningar skulle uppenbaras på den blinde, att det som kan kännas som brister och svagheter och misslyckanden för oss inte behöver vara det ur Guds

större perspektiv? Det är sådant där Gud på ett särskilt sätt kan låta sitt ljus skina in och förvandla våra liv, lysa upp dem inifrån med sitt ljus. Situationer där vi särskilt kan inbjuda Gud att förvandla oss. Åtminstone för mig förändrar det hela perspektivet på vad det är att känna sig otillräcklig eller misslyckad i livet eller som kristen.

Jesus frågade: **”Tror du på Människosonen?”** Han kallar sig själv för människosonen. Varför gör Han det? Han var ju Guds Son likafullt. Människosonen är ett av Jesu namn som särskilt knyter an till hans uppgift som Frälsaren, räddaren... Honom som ska ställa allt tillrätta igen. Och då är det ju inte så konstigt att Jesus lyfter fram det namnet här. Han har ju gripit in och gett en blind man syn – en liten försmak av Guds frälsning från det onda.

Jesus frågade: **”Tror du på människosonen?”** Hur vill du svara? En dag kan vi brista ut i ett jublande ja. Eller vi tänker inom oss med värme i hjärtat, ja det gör jag. En annan dag kan det vara så att jag inte ens vet om jag vill tro på honom. Eller så svarar jag som mannen i texten: **”Vem är han, herre? Jag vill tro på honom.”**

Jag berörs av det svaret. Det känns väldigt enkelt och ärligt. En öppenhet för att fortsätta lära känna. Jag är inte färdig. Ett svar där det finns utrymme för Gud att visa sig vara mer och annorlunda än jag först trodde. En vilja att lära känna. Och det ger utrymme för Gud att fortsätta visa sig för Honom, och kanske en förväntan att Gud ska göra det. Och så riktningen framåt: Jag vill tro på honom.

Jag vill... En riktning som kommer djupt inifrån. På något vis är det detta som det handlar om att vara kristen. Det viktigaste är inte hur långt man har kommit utan vart man är på väg. Det kan vara en trygghet när livet svänger mellan tro och tvivel. Det säger också att vi får vara väldigt ärliga inför Gud med hur vi känner och tänker. För när vi är sanna i våra svar till Honom kan vi möta Honom på riktigt och ge Honom chansen att visa vad Han går för. Visa hur djup Hans kärlek till oss är. Visa att han verkligen står fast i sitt dopförbund till dig och mig. Att han aldrig överger oss. Är det inte det vi vill veta, att Han finns där och bär, så att vi kan vila i det? Det går inte när vi försöker bära tron själva. Därför behöver vi inte vara rädda för våra tvivel. Även om de är jobbiga är det tider i våra liv som vi ofta kommer stärkta ur. För Gud har lovat att Han bär oss, också när vår tro är svag. För livet med Gud handlar inte djupast om VÅR TRO utan om HANS TROFASTHET.

Där kan vi erfara trons kraft. Kanske inte så mycket i vårt starka tillit till Gud eller Jesus, men i Hans stora trohet till oss... Att han håller fast vid oss också i det mörkaste mörkret. Jag vill avsluta vår predikan idag med ett löfte från Gud ur Jesaja bok, som jag ofta läser vid begravningar. Det handlar om just det här: **”Ännu när ni blir gamla är jag densamme, ännu när ni grånat skall jag bära på er. Jag har skapat er, jag skall lyfta, bära och rädda er.”** (Jes 46:4)